

MIA

Ik ben geboren met een houdbaarheidsdatum die veel te snel dichtbij komt. Ik gok zomaar dat mijn moeder me daarom twee dagen na mijn geboorte in de steek heeft gelaten. En aangezien doodgaan voordat ik weet of ik goed heb gegokt voor mij geen optie is, zit er niks anders op dan het haar zelf te vragen... Zelfs als dat betekent dat ik de Atlantische Oceaan moet oversteken en daarmee van huis wegloop.

Zodra ik het hooggehakte geklik van mijn pleegmoeder Katelynn in de gang hoor wegsterven en de voordeur krakend open en dicht hoor gaan, ren ik naar mijn slaapkamer en kijk onder mijn bed. Yep, hij ligt er nog: mijn vintage koffer, die ik een jaar geleden op een rommelmarkt heb gekocht. De erop genaaide vlaggen die het versleten groene leer verhullen, getuigen van adembenemende bestemmingen die ik niet eens kan uitspreken, plekken die ik nooit zal kunnen bezoeken. Ik leg de koffer op het bed en nadat ik mijn helft van de kledingkast heb geplunderd, pak ik al mijn spullen in: twee broeken, drie T-shirts, mijn geluksvest en twee truien, wat ondergoed, mijn drie dagboeken, mijn kleurpennen, en mijn meest waardevolle bezit... mijn fotocamera. Ik pak de roze wollen sjaal vast die als een soort kerstversiering aan mijn deur hangt en hou de zachte vacht tegen mijn wang, en hoewel ik weet dat het al lente is en ik die sjaal nooit meer zal gebruiken, kan ik het niet over mijn hart verkrijgen hem achter te laten, helemaal alleen.

Als ik hem van de deur haal, schiet er een schaduw door de kamer. Ik draai me vliegensvlug om en zie mijn geschrokken spiegelbeeld me

in het raam aangapen. Ik geef een gil en barst daarna in lachen uit. Ik ben een groentje wat weglopen betreft en dat is te merken.

Ik stelde me altijd voor dat mijn hart ervoor heeft gekozen om anders te zijn, uniek, en dat ik daarom met niet minder dan drie verschillende hartafwijkingen ben geboren. Niet dat het mij wat uitmaakte, want ik had een plan, een perfect plan: over precies een jaar en twee dagen, op mijn achttiende verjaardag, zou ik naar Spanje gaan om mijn moeder te zoeken. Noah, een vriend met wie ik een cursus fotografie volgde, zou met me meegaan. Nou, er kan dus een streep door dat plan. Deze keer lag ik twee weken in het ziekenhuis. Volgens de artsen kan de operatie niet langer worden uitgesteld, maar daar ben ik het niet mee eens. Ik zal het er nooit mee eens zijn. Ze begrijpen het blijkbaar niet, maar ja, ik ben ermee gestopt mezelf te verantwoorden.

Ik ben gewoon niet bang om dood te gaan. Dat krijg je als je geboren wordt met een zeer korte houdbaarheidsperiode. Maar ik ben wel bang voor operaties, voor het openwrikken van mijn hart zonder dat iemand zich überhaupt om mijn gebroken hart bekommert. Sorry, maar daar bedank ik voor.

Van de familie Rothwell mag ik niet veel reizen, laat staan naar een ander continent, wat betekent dat ik zodra ik zondag op dat vliegtuig naar Spanje stap, officieel een wegloper ben, zo'n kind dat in een opsporingsbericht terechtkomt. Dus heb ik nog maar twee dagen om iemand te vinden die tijd en zin heeft om met me mee te gaan. Mijn hart begint tegen mijn ribben te bonzen. En hoewel de artsen gezegd hebben dat de nieuwe pillen alleen voor noodgevallen zijn, slik ik er snel eentje. Ik ga echt geen nieuwe terugval riskeren, niet nu.

Terwijl ik mijn koffer dichtdoe, bedenk ik welke documenten ik mee moet nemen naar Spanje. Het vervalste toestemmingsformulier voor minderjarigen, check. Geboortecertificaat, check. Vals paspoort, check. Mijn echte paspoort... oeps, bijna vergeten. Ik klim op mijn stoel, daarna op mijn bureautje en doe een schietgebedje dat het niet in elkaar stort. Ik strek me uit en haal mijn hand over de bovenkant van mijn kledingkast. Mijn vriend Noah, die met me mee zou gaan, had mijn

paspoort daar verstopt zodat mijn pleegouders het niet konden afpakken. Op mijn tenen strek ik me nog verder uit en voel goed rond. Niets, behalve een paar gigantische dotten stof.

Ik kniel en maak een stapel van mijn studieboeken, na zondag krijg ik toch geen thuisonderwijs meer. Daar klim ik voorzichtig bovenop en dan reik ik helemaal tot achteraan de kast. Wanneer mijn vingertoppen eindelijk het ruwe oppervlak van het paspoort schampen, gaat de voordeur krakend open en slaat weer dicht. Nee, hè. Vlug pak ik het paspoort en doe dan alles in omgekeerde volgorde: boeken, bureautje, stoel, vloer.

Luidruchtige voetstappen hollen door de gang, maar ik kan niet horen van wie ze zijn. Ik gooi de koffer op de grond. Precies op het moment dat ik hem met mijn voet onder mijn bed schuif, zwaait de slaapkamerdeur open.

'Mia, Mia, je raadt nooit wat er op school is gebeurd!' roept Becca terwijl ze als een wervelwind de kamer binnen komt stormen. Becca is mijn jongere pleegzusje en kamergenote. Bovendien vind ik haar toevallig de allerleukste persoon ter wereld.

Ik hap naar adem. 'Becca, ik schrik me dood.'

Becca gooit haar rugzak op de grond, duwt de deur met haar hiel dicht en vliegt op me af. 'Ik ben niet naar bijles gegaan. Ik moest je dit gewoon vertellen. Weet je nog van dat meisje dat me een paar jaar terug een sukkel noemde? Nou, vandaag verpeste ze haar toets Engels. En...?' Ze houdt plotseling op en staart vol afschuw naar het paspoort in mijn hand, waarna ze me met haar kleine, smekende ogen aankijkt. 'Ga je weg?'

'Hier hebben we het al over gehad,' zeg ik op de geruststellendste toon die ik kan opbrengen. 'Weet je nog?'

Ze schudt haar hoofd en haar betraande ogen vertellen me dat ze het niet meer weet, nee. Becca is geboren met een cognitieve stoornis en sommige dingen vergeet ze gewoon. Ik denk dat we daarom deze kamer delen bij een gezin waar we eigenlijk niet bij horen. Haar ouders wilden van haar af toen haar probleem te opvallend werd. Ze was vijf.

Ik leg mijn handen om haar zachte, sproetige gezicht en glimlach naar haar. Daar wordt ze altijd rustig van. 'Ik ga het noorderlicht fotograferen, weet je nog?' fluister ik. 'En dat is ons geheim, je mag het aan niemand verklappen, nooit.' Ik kruis mijn vingers, breng ze naar mijn lippen en knik: ons geheime teken, het teken dat ik heb geleerd in St. Jerome's, het tehuis waar ik ben opgegroeid.

Becca grijnst en ziet er zo opgewonden uit dat het me pijn doet om tegen haar te liegen, maar ik heb jaren geleden al geleerd dat sommige geheimen alleen veilig zijn als ze onuitgesproken blijven. Trouwens, hoe kan ik haar vertellen dat ik nooit meer terugkom? Het maakt ook eigenlijk niet uit, want Becca's aandacht is alweer gevestigd op iets wat ze op straat ziet.

'Kijk.' Ze tuurt door het raam. 'Dat is die jongen uit het footballteam. Die Noah heeft doodgereden.'

Bij het horen van haar woorden borrelt er een snik omhoog die ik amper kan onderdrukken.

'Becca, zeg dat nou niet.' Ik kijk haar streng aan. Het is niet zozeer Noahs dood waar ik verdrietig van word, als wel de pijn van de mensen die hem nooit zullen vergeten. 'Het was een ongeluk.' Ik ga naast haar staan en zie de jongen het huis aan de overkant verlaten. 'Ik kan me niet voorstellen hoe hij zich moet voelen.' Eigenlijk kan ik dat wel, want sinds het gebeurd is, heb ik er al tig keer over nagedacht. Hoe gaat hij hiermee leren leven?

Hij heet Kyle, en hoewel hij Noahs beste vriend was, hebben we elkaar nooit ontmoet. Mijn pleegouders laten me nooit de deur uit gaan, behalve voor een doktersafpraak, de kerk op zondag, mijn fotografie-cursus of zo nu en dan een ochtendwandeling. Josh, de jongen die in dat huis woont, zat die dag ook in de auto. Hij schijnt er behoorlijk slecht aan toe te zijn.

Kyle staat daar maar in onze smalle straat, roerloos, starend in de verte, alsof de tijd alleen voor hem stil is blijven staan, en ik probeer me voor te stellen waarover hij en Josh gepraat hebben, wat er tussen hen is gebeurd.

'Wat is hij aan het doen?' vraagt Becca, die intussen kleine rukjes aan mijn mouw geeft. 'Waarom staat hij daar?'

Vanaf een afstand is het moeilijk te zeggen, maar volgens mij moet hij bijna huilen. Hij kijkt naar rechts, in de richting van de stad, daarna naar links, in de richting van het bos. Langzaam, als verdoofd, besluit hij naar links te lopen, een beetje mank, met zijn ogen strak voor zich uit gericht en zijn rugzak over zijn schouder geslagen.

'Waar gaat hij heen, Mia? Wat gaat hij doen? Wat is hij van plan?'

Voordat ik een overtuigend antwoord op haar vragen kan bedenken, slaat er een bus onze straat in die langs ons huis rijdt en precies voor Kyle stopt. We verliezen hem een paar tellen uit het oog en wanneer de bus wegrijdt, is de stoep leeg.

Becca kijkt me vragend aan.

'Stapte hij nou in de bus? Mia, waarom neemt hij die lijn? Die gaat alleen maar naar de waterval. Niemand gaat daar zo laat nog naartoe.'

Ze heeft gelijk, tenzij hij gaat doen wat ik niet hoop dat hij gaat doen. Ik zeg natuurlijk niks tegen Becca, maar vanbinnen begint er iets te beven. Hij zag er wanhopig uit. Nee, hij zag er meer dan wanhopig uit. Ik heb die lege blik eerder gezien, op de SEN, in combinatie met verbonden polsen en leeggepompte magen. Ik moet zeker weten of het goed met hem gaat. Dat ben ik Noah verschuldigd. Hij zou niet willen dat er iets met zijn vriend gebeurt. Ik ga dichterbij het raam staan en kijk de bus na.

'Mia, heb je zin in een potje scrabble?'

Becca zit duidelijk alweer ergens anders met haar gedachten, maar ik niet. Ik probeer te bedenken hoe ik ongezien dit huis kan verlaten. De voordeur is geen optie, dus open ik het raam en klim op de richel.

'Waar ga je heen?' Becca springt opgewonden op en neer. 'Ik wil ook! Ik wil met je mee!'

Ik leg mijn handen weer op haar wangen en kijk haar strak in de ogen.

'Becca, luister goed. Als ik niet op tijd terug ben voor het avondeten, moet jij tegen meneer Rothwell zeggen dat mijn dokter belde of ik voor

een paar onderzoeken wilde langskomen en dat ik niet precies weet hoe lang ik weg ben, oké? Ik moet met die jongen praten.'

Becca knikt plechtig en ietwat nors naar me, een teken dat ze het begrijpt en met een beetje mazzel lang genoeg onthoudt om me te dekken. Ik kruis mijn vingers en breng ze weer naar mijn lippen.

'Pas goed op de zaak, oké?'

Becca knikt opnieuw en er breekt een tevreden glimlach door op haar gezicht.

Zodra mijn voeten het gazon raken, doet ze het raam dicht en steekt haar duim naar me op.

Wat kan ik doen? Ik heb geen auto en er eentje jatten heeft geen zin, aangezien ik niet kan autorijden. Het is meer dan twee uur lopen en de bus komt hier maar drie keer per dag langs. Becca's Disney-fiets, die op het gras ligt, is mijn beste en enige optie. Als ook maar iemand van mijn pleeggezin ziet dat ik een bus het bos in volg op een fiets met een poppenzitje en roze linten aan het stuur, bellen ze jeugdzorg en binden me vast aan een ziekenhuisbed, dus hoop ik vurig dat ik ongezien blijf.

Ik spring op de fiets en zonder om te kijken begin ik te trappen.

De bus, al ver bij me vandaan, verdwijnt om een bocht. Mijn bovenbenen branden van het keihard fietsen en ik smee mijn gebroken hart om het nog wat langer vol te houden, zodat ik nog iets goeds kan doen voordat het zijn laatste slag slaat en me dwingt deze planeet te verlaten, iets waardoor mijn leven de moeite waard was.

Misschien ben ik toch beter in weglopen dan ik dacht.

KYLE

Ik ben de schoft die een maand geleden zijn beste vriend Noah heeft vermoord en door wie zijn op één na beste vriend in een rolstoel is beland. Dat van Josh weet ik trouwens nog maar net. Hij is al een week uit het ziekenhuis en ik ben hem vandaag pas gaan opzoeken. Ik weet dat ik een eikel ben, maar echt, ik kon hem niet eens aankijken. Zijn moeder vertelde me dat hij misschien nooit meer kan lopen. Hij weet het zelf nog niet.

Dat verklaart denk ik waarom ik in deze bus zit: naar huis kan ik niet.

Dit kan ik toch niet aan mijn moeder vertellen? Het zou haar hart breken. En ik kan ook niet doen alsof er niets aan de hand is terwijl ik iemand van het leven heb beroofd en een ander leven heb verwoest. Zo werkt het niet.

Door een hobbel in de weg schrik ik op uit mijn helse gedachten en beland weer hier, in de verste hoek op de achterbank van deze gammele bus. Mijn hart staat op springen. Nadat ik voor de vijfde keer heb gecheckt of mijn gordel goed vastzit, probeer ik mijn vingers zover te krijgen dat ze de stoel niet zo verdomde stevig vastgrijpen.

Ik steek mijn hoofd in het gangpad om te zien waar we heen rijden en betrap de buschauffeur erop dat hij via de achteruitkijkspiegel naar me loert. Zijn zwarte, uitpuilende ogen onder zijn gefronste wenkbrauwen blijven heen en weer schieten tussen mij en de weg. Ik ben de enige passagier aan boord en de littekens in mijn gezicht en op mijn armen helpen me niet bepaald onopgemerkt te blijven, maar toch, die chauffeur heeft lef.

Ik zak terug in mijn stoel in een poging mezelf onzichtbaar te maken en kijk op mijn telefoon hoe laat het is. Halfzes. Of beter gezegd: eenendertig dagen, twaalf uur en vijftientig minuten sinds ik dat vreselijke ongeluk heb veroorzaakt.

Mijn oude ik had een hekel aan wiskunde, maar tegenwoordig lijkt ik niets anders te doen dan rekensommetjes maken. Elk uur, elke minuut en elke seconde die verstrijkt is een uur, een minuut en een seconde die ik Noah heb ontnomen en waarin Josh niet meer zal lopen. Was het mij maar overkomen. En terwijl ik een nieuwe golf van misselijkheid voel opkomen, begint mijn telefoon te trillen in mijn hand.

Het is Judith, maar ik laat haar naar de voicemail gaan. Ik kan niet met haar praten, niet nu. Het klinkt belachelijk, maar het zou voelen als verraad aan mijn oude zelf, de oude Kyle. Judith was zijn vriendin, niet de mijne.

Om iets omhanden te hebben en niet te blijven malen, haal ik mijn schetsblok tevoorschijn en teken een outcast aan boord van een bus. Vijf of zes minuten lang lukt het me zowaar mijn gedachten op afstand te houden. De tekening kon beter, maar geeft me bijna het gevoel dat alles weer normaal is. En juist op het moment dat ik begin te wensen, te bidden, dat de bus blijft doorrijden en nooit meer stopt, zwenkt de chauffeur van de weg af en mindert vaart. Elke wens die ik de laatste tijd doe, lijkt averechts uit te pakken. Niet vergeten: op internet zoeken naar 'vloek', 'boze oog' en 'omgekeerde wonderlamp'.

De bus stopt voor een van de grote houten borden bij de ingang van het natuurpark dat ik al zo vaak heb bezocht: Noccalula Falls. Ik pak mijn rugzak, slinger mijn schetsblok erin en loop het lange gangpad af. De buschauffeur heeft alleen de voorste deur geopend en loert nog steeds wantrouwig naar me terwijl ik hem nader, hij probeert niet eens subtiel te zijn. Ik krijg gewoon klamme handen van hem. Met mijn blik op de trap naar buiten gericht loop ik straal langs hem heen, maar hij lijkt geen haast te hebben om me te laten gaan.

'Zeg, knul. Waar ga je op dit tijdstip naartoe? Komt iemand je halen?'
Ik werp hem een blik toe die hopelijk zegt: wat gaat jou dat aan?

'Dit is de laatste bus voor vandaag.' Zijn warrige wenkbrauwen krui-
pen nog dichter naar elkaar toe. 'Wist je dat niet?'

Ik probeer een nonchalante indruk te maken, al voel ik me een vreemde in mijn eigen vel. 'O, dat... Nee, geen zorgen, ik heb afgesproken met een paar vrienden van mijn footballteam.' Met een flauwe glimlach wijs ik op mijn rugzak. 'We blijven slapen in het bos.' Ik toon hem het litteken op mijn wenkbrauw, en met een geforceerde grijns die toebehoort aan de oude Kyle zeg ik: 'Maar we hebben ons lesje geleerd, hoor, zeker weten. Ik meen het, met beren worstelen hebben we van het programma geschrap't.'

Het gezicht van de chauffeur is uitdrukkeloos, versteend, ernstig, zozeer dat ik er rillingen van krijg. Oké, hij vond mijn grap niet leuk, ik snap het. Noah en Josh zouden hem leuk hebben gevonden. We zouden dubbel hebben gelegen. Zo waren we. Maar dat is voorgoed voorbij. Noah zal nooit meer lachen. Opnieuw giert de misselijkheid door mijn lijf.

Zo snel als mijn verbonden knie het toelaat, haast ik me de trap treden af. Zodra ik de grond raak en in de verte het gebulder van de waterval hoor, word ik overvallen door een moment van helderheid zoals ik nog nooit heb meegemaakt. In één klap begrijp ik het allemaal en weet ik dat een onzichtbare kracht me vandaag hiernaartoe heeft geleid om te boeten voor wat ik heb gedaan. Voor het eerst in lange tijd voel ik hoe mijn longen zich vullen met lucht. WATERVAL, 500 METER, staat er op een houten bordje. Ik volg de pijl en baan me een weg door het dichtste deel van het bos. Achter me draait de bus nog steeds stationair, alsof hij ergens op wacht. Bijna een volle minuut verstrijkt voordat ik de wielen de zandweg op hoor draaien om eindelijk koers te zetten naar de hoofdweg.

Ik rits mijn leren jack dicht. Het voelt nog steeds te koud voor de lente in Alabama, maar dat kan aan mij liggen. Ik kijk omhoog. De torenhoge bomen lijken me in de gaten te houden, met hun takken naar me te wijzen, alsof ze ervan genieten de enige getuigen van mijn ondergang te zijn. Het onverbidelijke gebulder van de waterval stuwt me

voort, als Magneto met zijn superkrachten. Het is raar, maar met elke stap voel ik me zekerder van mijn zaak maar ook gevoellozer, alsof iets vanbinnen al dood is. Alles lijkt op zijn plaats te vallen, als een puzzel waarin één laatste stukje ontbreekt voordat hij zijn schandelijkste geheimen onthult. Groene grasscheuten schieten omhoog door het bladerdek op de grond. Het ene leven begint waar het andere eindigt.

Ik denk aan de mensen die ik achterlaat. Ik ken Josh, en hij zou hetzelfde doen. Judith vindt wel iemand anders die haar weer laat lachen, een betere vriend dan ik ooit zou kunnen zijn. En mijn ouders... ach, die hoeven tenminste niet elke dag van hun leven het woord 'schuldig' gebrandmerkt te zien in elke centimeter van mijn huid, al weet ik dat ze het niet eens zijn met dat oordeel. Ze hoeven niet tientallen zielenknijpers met me af te lopen om me tevergeefs te vertellen dat ik moet ophouden me een klootzak te voelen, al is dat precies wat ik ben. Je kunt net zo goed een vlo proberen wijs te maken dat-ie een superheld is. Gaat niet gebeuren. Ik ben een stuk ongeluk, klaar. Wie iets anders beweert, is een leugenaar.

Diep vanbinnen weet ik dat dit een bevrijding voor ze zal zijn. Misschien zie ik Noah trouwens wel terug. Misschien kan ik hem vragen of hij me vergeeft. En als hij me daar ziet, doet hij dat misschien ook wel.

MIA

Ik weet niet hoe lang ik al aan het fietsen ben, maar de stralen van de ondergaande zon vallen nog tussen de stammen van de esdoorns door wanneer ik eindelijk de ingang van het park bereik. Hier ben ik al eens geweest, afgelopen herfst, voor een picknick met de Rothwells. De maatschappelijk werkster dacht dat een paar 'gezinsactiviteiten' ons goed zouden doen.

Het werd een ramp, zo bleek. De tweeling raakte slaags, Becca verdwaalde in het bos en terwijl we allemaal naar haar op zoek waren, ging een stelletje wilde zwijnen er met onze lunch vandoor. Maar omdat ik hier twee volle uren naar Becca heb gezocht, ken ik dit bos als mijn broekzak. Ik zet de fiets tegen het houten bord dat de weg naar de waterval aangeeft en ga zo snel mogelijk op pad. Mijn benen beven van de inspanning, van het gebrek aan beweging, maar bovenal van angst. Ik tuur alle kanten op, maar Kyle is nergens te bekennen. Ik smeek mijn hart te kalmeren, maar het blijft maar tegen mijn ribbenkast bonzen.

'Kyle!' schreeuw ik herhaaldelijk keihard alle kanten op.

Het enige antwoord dat ik krijg, is het geluid van water dat in de verte naar beneden stort. Wat als hij gewoon hiernaartoe is gekomen om te wandelen? Of om alleen te zijn? Of om wilde asperges te plukken? Meneer Rothwell kwam laatst nog met een flinke lading uit het bos. En wat als hij mij zijn naam hoort gillen en ik morgen in de plaatselijke krant beland?

Als ik zenuwachtig ben, denk ik te veel na. Soms word ik zelfs moe van mijn eigen gedachten.